

Иван Толев

Роден ок. 1872 г. в град Битоля (дн. Македония). Завършва Солунската мъжка гимназия през 1892-1893 г. Той е съученик и другар на Гоце Делчев (1872-1903), Дамян Груев (1871-1906) и др. Сътрудник е в Македонския комитет на Трайчо Китанчев (1858-1895 и е с голям морален авторитет и влияние всред македонското население и революционните му водачи.

Ив. Толев работи като съдия и прокурор при разни окръжни съдилища – дългогодишен адвокат в столицата на улица „Св. София“ (признато право на 6 март 1899). Той е държавен обвинител против министрите от кабинета на Гешов-Данев (XXXII-ро правителство на България, което управлява от 29 март 1911 до 14 юни 1913 и XXXIII-то правителство на България, което управлява от 14 юни 1913 до 17 юли 1913) за националните катастрофи; народен представител от V Велико народно събрание (9.06-9.07. 1911 г.). Автор и докладчик на много членове от Конституцията и секретар на Парламентарната комисия при председател д-р К. Поменов – нар. представител от XV-то обикновено народно събрание (15.10.1911-23.07.1913 г., автор на много закони, между които и законът за административното правосъдие) и др. Ив. Толев е непоколебим привърженик на държавната идея.

Книжовна дейност – Ив. Толев е сътрудник на много литературни, педагогически и юридически списания („Летописи“ на К. Величков; „Български преглед“ на проф. д-р Ив. Шишманов; „Задружен труд“ на Ив. Н. Позелев; „Учител“ на Хр. Д. Максимов; „Училищен преглед“ на Министерство на нар. просвета; „Списание на Юридическо дружество“ и мн. др. Главен редактор е на сп. „Гражданин“ – обществено-административно списание по конституционно-парламентарните въпроси (с проф. д-р С. Киров), „Всемирна летопис“ – орган на висша духовна култура и много други. Той е дългогодишен главен редактор на вестник „България“, вестник „Час“ – ежедневници. Също така е автор и преводач на много книги, между които и „Сатанизмът в България – масонството като оръжие на сатанизма“ (пълно изложение на историята, организацията, обредите, степените, клетвите, орадените, знаците и убийствата извършвани от масоните на държавни глави и пр.). Тази книга е издадена от името на Ив. Ст. Белев, вероятно негов псевдоним и е рецензирана от ген. Н. Жеков във вестник „Обединение“, 1933 г. Същата година е издадена и новата книга „През бездните и върховете“ (мистични стихове), с коментар.

1. Статия първа – Окултна социология.

- Образуване и развитие на обществото. - Старата община. - Що е държава. - Мнението на съвременните юристи и социолози. - Системата на Сент-Ив д'Алвейдър

„Всемирна летопис“, Г. I, кн. 1 (22.III. 1919), с. 19-20

Човекът е социално същество. Неговите индивидуални, телесни и духовни нужди му налагат да живее, от деня на раждането си до последния си час, в постоянно общение с подобните на себе си. Освен известните библейски случаи на отшелничество, при които пак Провидението е проявявало грижите си към уединения^[1], както и много други

случаи след идването на Христа, които имат специална цел и особено обяснение, не може да се поддържа, по принцип, че в живота на човека има стремеж към усамотение. Напротив, даже и временното му отстранение от другите възбужда у него неудържимо влечение към неговите братя по образ, подобие и живот. Същият природен инстинкт на задружност се наблюдава и между животните. Всички се събират в двойки или в по-малки и по-големи групи, размножават се и взаимно си помагат в своя живот и развитие. От този естествен закон на привързаност и общност между човешките индивиди произтича и нуждата да се образува общество за ползата на всички негови членове и да му се даде такава организация и форма, които най-добре да съответстват на вътрешното му съдържание и на целта на живота.

Като са изхождали от това общо положение, социолозите във всички времена и народи са се старали да открият единствения истински закон, който може да регулира правилното образуване и развитие на обществото. Като резултат от този процес, всички велики обществени дейци са препоръчали, според своите схващания най-съвършената форма на държавна уредба и народно управление. Там, дето се е успявало да се открие органическият закон на творението и развитието, установена е била и най-добрата държавна и управителна уредба. Някои стари народи са знаели този закон и понеже са се съобразявали с него в държавната си дейност, организирани им общества мирно са процъфтявали в течение на много векове. А ония от тях, които не са го знаели или не са се ръководили от него при уредбата и управлението на своите обществени работи, ставали са жертва на постоянни вътрешни смутове и бързо са загивали.

Един от съвременните писатели, най-известният окултист с мистично направление, Барле (F. Ch. Barlet 1838-1921), се е посветил да изучи основно този въпрос и в редица свои трудове е изложил съвършено ясно понятието за обществото, като един жив организъм, органите на който се създават от човека, изтъкнал е законите за уредбата на обществата, малки и големи, очертал е последователно еволюцията и инволюцията на обществените органи и е дал най-ясна представа за това, което трябва да разбираме под думата „държава“ и „управление“. В своите дълбоко научни изследвания той е дошъл до най-точна дефиниция на закона, като е доказал, че обществото е едно живо същество, което има възможност да създава и видоизменява най-съществените органи. Следователно, за окултиста, съвършено нормално общество е онова, което най-вече се приближава до тройното слагане на всеки висш организъм, като се състои от обществени: глава, гърди и корем. Според Барле, народното стопанство представлява от себе си общественият корем с всичките вътрешни органи на пищеварителната система (стомахът, червата и пр.) юридическите и военните сили – това са двете функции на гърдите, а просветата и религията – интелектуалните функции на обществото. Барле смята, че ако съвременната държава се уреди според тия принципи, трябва да се управлява от три камари: едната, съставена от избраници на синдикатите (селскостопанските, промишлените и търговските сдружавания), другата юридическата и третата – образователната и религиозната. Гласуването трябва да става по професии, при което всеки гласоподавател вотира според общественото си положение по трите тия отрасли.

Тая организация не е плод на фантазията, а е функционирала много векове и е просъществувала много по-дълго време, отколкото всички последващи форми, взети заедно. Ако проследим историческото развитие на старите общества и републики до най-ново време, ние ще видим, че във всичките държавни формации се е проявявал стремежа да се основе организацията на всяко общество на естествените закони, а не на

философските построения на разните школи. Социологията, в най-чистата си форма, се е преподавала в храмовете на известните старогръцки и староримски законодатели: Ликург[2], Питагор[3], Солон[4], Нума[5] и други. В класическото съчинение на Fustel de Coulanges[6]: „La cite antique[7]“ и в най-новата книга на парижкия професор А. Croiset[8]: „Les Democraties antiques[9]“ намираме най-изобилни доказателства за верността на нашата теза. За постигане на главната цел на всяко организирано общество – създаване условия за свободен живот и развитие на човека – всичките стари и нови народи са установявали една концепция за Държавата, като форма на общежитие и като носител на власт. Усилията всякога са били насочени в античните републики да се направят всички граждани свободни в събранието на народа, в една страна, а от друга, да се ограничи и стесни властта на магистратите. Тогава, обаче не се допускало съмнение, че суверенното народно събрание може да разполага, по своя воля, макар и чрез общи закони, с живота, имота, свободата и даже с вярванията на гражданите. Това положение, от което произтекли всички по-нататъшни злини и са причинили разпадането на атинската, сицилийската, картагенската и римската демокрации, явно противоречи на една от най-солидните идеи на модерните времена, а именно, че индивидът има повече и по-висши права от Държавата и тя е длъжна да ги респектира. Върху това схващане за личните права на човека и гражданина се базира съвременната форма на Държавата и управлението, както и гарантирането на тия права. Авторите по конституционното право развиват логично същата идея, но не са проникнали дълбоко от окултния характер на обществената и държавна еволюция.

Според покойния професор на Парижкия университет А. Esmein[10], Държавата е юридическо олицетворение на нацията; тя е субект и носител на публична власт. Съществуването на тая власт над волята на отделните личности, събрани в едно общество, конституира нацията в правото. Тази власт, която естествено не признава никаква по-висша или конкурентна сила в урежданите от нея отношения, се нарича суверенитет или господство. Тя има две страни: вътрешен суверенитет или право да се заповядва на всичките граждани, съставляващи нацията, и даже на всички, които живеят на националната територия, и външен суверенитет или право да се представлява нацията и да се обвързва в сношенията ѝ с другите нации. Според това, Държавата е една морална личност, защото представлява от себе си един субект или идеален и постоянен титуляр, който олицетворява цялата нация. Тя, веднъж образувана, упражнява публичната власт чрез един суверен, който е правителството. Този орган издава, по свое усмотрение или чрез налагане от постоянната социална сила (обичаите, нравите, религията), задължителни за всички, правила или норми, наречени закони. Почти на същото мнение за понятието „Държава“ е и сегашният председател на Северо-Американските Съединени Държави г. Woodrow Wilson[11]. В своето капитално съчинение: „The State[12]“ (Elements of Historical and Practical Politics), той бележит юрист и същевременно социолог казва (стр. 658): „Държавата е един благотворен и неизбежен орган на обществото. Доколкото неразумно се намесва в живота на индивида, тя трябва да се счита като едно необходимо зло. Тя е едно органическо тяло на обществото: без нея, обществото би било само една абстракция. Историята на обществата доказва абсолютната естественост на правителството, неговото вкореняване в човешката природа, произхода му от рода и идентификацията му с всичко, което прави човека по-горестоящ от животното. Човекът индивидуално е слаб, а силата му иде от комбинирането на отделните воли. Силата му се концентрира, за да образува единството. Държавата е видима форма на обществото, а правителството е негов орган“.

Срещу това мнение на конституционалистите (без да цитираме имената на всички най-видни автори) се поставя твърде основателния възглед на модерните социолози, който се приближава донейде до онова на окултистите. Германският социолог Йелинек[13] в книгата му: „Das Recht des modernen Staates[14]“ и французкият професор Leon Duguit[15] в съчиненията си: „L'État, le droit objectif et la loi positive“ и „L'État, les gouvernants et les agents“ отричат на държавата качеството ѝ на една специфична форма на човешките общества. Те изтъкват теорията на човешките групировки, като считат, че всичките те, фактори на човешкото общество, са в действителност явления от едно и също естество, а Държавата е само една от тия групировки. Семейството, дружествата, общините, Църквата, Държавата са форми на организирани съюзи, на които се противопоставят, като неорганически съюзи, работните класи и националностите, либералните професии, политическите и религиозните партии и даже ефемерните обществени сдружавания и масови натрупвания. Немските автори Гирке[16] и Пройс[17] формулират дефиницията за Държавата така: „Тя е една социална форма от същото естество както другите и правото се ражда от всяка социална формация“. Рем даже привежда за пример католишката църква от XIII век.

Но ако тая теория на социолозите материалисти изглежда основателна от тяхно гледище, нейната абсурдност изпъква релефно, като се съпостави със строго издържаната и напълно съобразна с естественото развитие система на талантливия учен окултист Saint-Yves d'Alveydre. В своите съчинения за Мисиите („Mission actuelle des ouvriers“[18], „Mission des Juifs“[19] и „Missions des Souverains“[20]) той е разработил всестранно и с една безподобна вещина теорията за Синархията. Значението на тази дума произлиза от гръцката „синархи“ т.е. синтетическо управление, управление, основано на известен принцип.

Преди всичко, ние трябва да обърнем вниманието на четците и върху съществената разлика между изследванията на Сент-Ив д'Алвейдър и утопиите на съвременните социалисти. Синархията е закон за съществуването, който действа в обществения организъм също така, « както и в човешкия. Всеки изследовател, в случай на нужда, може да намери тоя закон, като прилага към обществото физиологическите закони, които управляват човешкия организъм, който е най-висшият от животните организми. Сент-Ив д'Алвейдър е проверил тоя закон в историята и е доказал, че същият закон би могло да се приложи към нашето съвременно общество. Тая реформа, очевидно, е съвсем далеч от мирната или насилствената революция, проповядвана от социалистите, от разрушаването на обществения строй, искан от анархистите.

Най-бележитата черта в съчиненията на тоя автор е универсалната приложимост на неговите принципи, частно приложение на които се явяват обществените закони. Ние смело можем да кажем, забелязва Папюс, че Сент-Ив д'Алвейдър е открил не само физиологията на човечеството, но и общият закон, който управлява взаимните отношения на всички общества. В Света всичко е аналогично едно на друго и. законът, който управлява клетката на човешкия организъм, трябва да се приложи и към целия човек, а законът, който управлява човека, трябва да се приложи и към човешкото общество, нацията или расата.

2. Статия втора.

Окултна социология - физиологическият закон, приложен към развитието на обществото и държавата - Разяснение на системата на Сент-Ив д'Алвейдър

„Всемирна летопис“, Г. I, кн. 2 (1.V. 1919), с. 19-20

За да се разбере добре връвжа на общественото развитие, трябва да се обясни действието на физиологическият закон в живота на човека. По този начин ще можем лесно да си представим цялата картина на човешката еволюция и от последната да извадим правилно заключение за най-добрата и най-съвършена форма на държавна уредба.

Физиологията на човека, както пояснява Сент-Ив д'Алвейдър, се излага така: човекът яде, живее и мисли. Той се храни с помощта на своя стомах, живее със сърцето си и мисли с мозъка си. На неговите храносмилателни органи е възложена длъжността да управляват икономически цялата негова телесна машина, да задоволяват загубите ѝ с храната, а излишъците от последната да ги складират. Също така на неговите органи на кръвообращението е възложено да набавят силата, която е необходима за движението на машината, както храносмилателните органи доставяват веществото. Най-после, всичко това се управлява от нервната система. Големият симпатически нерв завежда безсъзнателната работа на органите на храносмилането и кръвообращението, а съзнателната нервна система играе същата роля по отношение на двигателните органи. По този начин нервната система представлява от себе си властта в човека.

И той, трите главни функции на човешкото тяло ни представляват органите на неговата икономия (храненето), силата и властта. Нека разгледаме сега, какви са взаимните отношения между тия три принципи.

Докато стомахът получава необходимата храна, органическото стопанство върви правилно. Но ако на главния мозък скимне да лиши стомаха от храна, то последният почва да вика: „аз съм гладен, заповядай на членовете на тялото да ми дадат необходимата храна“. Ако главният мозък упорства, то стомахът причинява разрушаването на целия организъм, а следователно, и на самия главен мозък – човекът умира от глад. Докато белият дроб диша свободно, в организма циркулира животворна, т.е. енергична, силна кръв. Но ако главният мозък откаже да докарва в движение белия дроб или пък го постави в нездрава среда, то този дроб показва на мозъка с измъчването си, какви са нуждите му, което може да се изрази със следните думи: „дай ми чист въздух, ако искаш да ти доставям енергия за организма“. Ако главният мозък няма достатъчно власт, за да стори това или пък не желае, то нозете се отказват да му се подчиняват, човекът пада и умира от задушаване. Ние бихме могли да изтъкнем още няколко примери, но и тези, които дадохме, считаме за достатъчни да илюстрират действието на трите главни принципи: икономията, силата и властта в човешкия организъм. Нека се опитаме сега да намерим същите основни начала в човешкото общество.

Всичките богатства на страната, заедно със средствата на материалното благосъстояние – земеделието, промишлеността и търговията – съставляват храносмилателната система на страната или основата на нейната икономия (храненето). Войската на страната, заедно с нейното правителство, представляват гърдите на страната, т.е. органът на нейната сила. И най-после учените, учещите, книжовниците, духовенството представляват мозъка ѝ или центърът на властта.

Взаимните отношения между различните тия елементи се виждат от следния ред:

3) Коремът – стопанството – икономическото благосъстояние, 2) гърдите – силата – военната и юридическа мощ и 1) главата – властта – ученият авторитет.

При това разпределение на обществените органи, лесно може да се отговори на въпроса: какво ще стане в една държава, ако представителите на властта не обръщат внимание на справедливите искания и нужди на народа? Тоя въпрос е аналогичен със следния: какво ще стане с организма, ако не бъдат удовлетворени справедливите искания на стомаха? – На тия два въпроса може да се дадат само следните отговори: 1) стомахът ще причини страдания на мозъка и след това организмът ще умре и 2) народът ще принуди своите управници да страдат (т.е. ще направи революция) и най-сетне, нацията ще загине. Това е фаталният закон.

В организма на обществото, както и в човешкия организъм, трябва да се различават две течения: от правителството към народа, което е аналогично на течението на нервната сила от големия симпатически нерв към вътрешностите на човешкото тяло, и обратното течение – от народа към управниците на страната, което е аналогично на течението на вътрешностите на тялото към нервната система. Представителите на първото течение са властите: законодателната, съдебната и изпълнителната, а представителите на второто течение са просветително- възпитателните, юридическите и икономическите функции. Това са двата полюса на управлението, наречено синархия, или двете чашки на везните му.

Този начин на излагане системата на Сент-Ив д'Алвейдър най-добре разяснява нейният основен характер, защото се изтъква строгата аналогия между всичките прояви на живота в природата. Такъв е неизменният характер на всичките истински създания на езотеризма: всяка социална система, която не се придържа към аналогическите закони на еволюцията на живите организми, може да бъде само една разна химера, и нищо повече. Това трябва добре да се разбере от всеки обществен деец, към каквата професия или политическа групировка и да принадлежи. Цялото развитие почива на неумолимо действащи природни закони. Това, което е вярно за човека, вярно е за обществото и за държавата. Същото може да се приложи и в отношенията между държавите и народите. Ясно е от това, което току-що изложихме, че главното откритие на Сент-Ив д'Алвейдър е закономерността, която той установява в просветно- възпитателната, юридическата и икономическа функция на народа. А закономерността в законодателната, съдебната и изпълнителната функции на правителството е известна още от старите времена, защото е наследена от езическите народи, но и тя ще бъде разяснена пак съобразно с физиологическия закон.

Главният въпрос, прочее, разгледан основно от Сент-Ив д'Алвейдър, е: научното установяване на закона, който управлява органическият живот на народа, а също така и взаимните отношения на различните народи и раси. Един и същ закон управлява всичките прояви на живота и достатъчен е само един бегъл поглед, хвърлен върху взаимните отношения на европейските народи, за да се види релефно тяхната противоестественост. Ясно е, че и отделните хора, ако биха установили помежду си такива отношения, каквито имаше досега между държавите, биха били постоянно затваряни, защото за образец на тия взаимни отношения служи разбойникът, който е всякога въоръжен до зъби, готов да се нахвърли сам или в съюз с други, подобни на него, върху най-слабия и да го обере! Това бяха и са още държавите. Сега едва, след

толкова потоци кръви, се опитват да създадат едно общество от народи-братя, но колко спънки се явиха, с цел да се осуети тази спасителна за човечеството идея! Отвсякъде народите-разбойници или както ги наричат с нежност „империалисти“, се нахвърлиха върху тая идея и полагат всички усилия да я задушат в зародиша ѝ, защото тя пречи на техните грабителства. Но тя рано или късно ще се наложи.

И ученият окултист Сент-Ив д'Алвейдър е прав, като се обръща към всички народи с думите: „Променявайте, колкото искате, царете, кралете и правителствата си, но с това само ще влошавате положението си. Страданията ви произтичат не от формата на вашето управление, а от закона, който лежи в основата ѝ. Турете природния закон за основа на вашето управление, и бляскаво бъдеще ще се открие за вас и за потомството ви“.

3. Статия трета.

Окултна социология – Системата на Сент-Ив д'Алвейдър – Правителствата на съвременните народи – Република, монархия, теокрация

„Всемирна летопис“, Г. I, кн. 3(1. VI. 1919), с. 12-14

В тази статия ще продължим разяснението на системата на Сент-Ив д'Алвейдър за образуването формата на държавата и начина на управлението. Така нашите четци, чрез последователно развитие на предмета, ще могат да си съставят ясна представа за естествения процес на развитието на обществата и оформяването им в държава с определен начин на управление.

Ако разгледаме синархията като научен закон, ще можем да определим точното положение на всяка форма на управление в иерархията на социалните науки. Нека предоставим по този предмет думата на самия Сент-Ив д'Алвейдър, за да разясни сам той гледището си върху различните форми на държавна уредба. Ще цитираме направо от I-та глава на съчинението му „Mission des Souverains“:

„При изследванията за произхода на общественото право и европейския начин на управление, ние често ще трябва да употребяваме термините: република, монархия и теокрация, поради което необходимо е точно да определим значението на тия думи, но не чрез граматически анализ, както многократно са правили това още от времето на Платона^[21] до наше време, а чрез наблюдение и исторически опит.

Понеже целта ни е да разясним истината, доколкото това е в нашите сили, а не да изтъкнем тук някаква определена политическа система, то ние ще правим научните си изследвания съвсем безпристрастно, без да се смущаваме от заключенията си, каквито и да са те.

Формите на управлението, историческият характер на които искаме да изследваме, могат да бъдат прости или сложни, коренни или производни, според това, дали тяхното название изразява или не легналият в основата им принцип и ония средства, с които се ползват за реализирането им.

Република. Принципът на чистата република е народната воля. Целта, която се преследва от тая воля, е нормалната свобода на гражданите. Средството, избрано за реализиране на тоя принцип, е равенството на всички граждани пред законите, независимо от социалното им положение, средствата им и образованието им. Практическият начин на прокарване на това равенство в живота се явява прякото избиране на длъжностните лица от самия народ, без посредничеството на депутати, представители или други пълномощници. Гаранцията за успеха на тази форма на управление е домашното гражданско, земеделско робство или военното потисничество на грамадното мнозинство, бойкотът или политическия остракизъм[22].

Атина представлява в старо време чистия тип на такава република и не трябва да се забравя, че Атина дължи славата си не толкова на тоя начин на управление, колкото на учрежденията, заети от другите държавици на Гърция, Финикия и главно от Египет – на тайното учение на Орфея[23], на делфийските[24] и елевзинските тайнства[25], на обредите на Амфиктиона[26] и пр.

Свободата на гражданите на тази република се обезпечавала с робство и никой не е бил гарантиран от възможността сам да попадне в робство. Така например, ако Ницер не би откупил Платона, то този популяризатор на Питагора би бил принуден, при всичката дълбочина на своите метафизически разсъждения за републиката, да ограничи дейността си с точно изпълнение на робската длъжност, под заплахата на камшика, мъчението му и набиване на кол.

Уредбата на Картаген също така е било строго републиканска. Терорът, главният символ на който бил идолът на Молоха[27], е служил за основа на държавния му строй и робството на нумидийците[28] е служило за гаранция на свободата на гражданите.

Рим е бил основан от разбойниците, които са завзели съществуващата на това място провинция на теократическата Етрурия[29]. По грубостта на нравите си, той надминаваше Атина и Картаген, и начинът на управлението в него бе също републикански, макар и с някои изменения, които са се дължали на теократическите учреждения и които несполучил да унищожи при всичките си старания. Така например, върховният жрец на Рим, с дванадесетте си първосвещеници, се е ползвал с толкова голяма власт, че е могъл да отложи или разпусне народното събрание. Но когато римляните, под влиянието на пиронизма[30], изгубили вярата си и престанали да имат доверие във върховния жрец, толкоз необходимо за изпълнение на длъжността му, тогава отечеството на Цинцината[31] стана отечество на Сула[32], и Юли Цезар[33] решил да се короняса не само с императорска корона, но и с венец на първосвещеник.

За да заякчат свободата си, републиканците-римляни, недоволни от робуването на своите подчинени, обърнали в роби гражданите на всичките покорени от тях народи.

Правителствата на градовете на Италия, Фландрия или Холандия били републикански само по име, ала в действителност представителната система на управление в тия градове била общинска или емпорократическа[34], а понякога и едната и другата, както понастоящем е в Англия, Съединените Северо-Американски Държави, Швейцария и каквато би желала да стане буржоазната демокрация на Франция, неспособна впрочем да достигне това, по причина, за която не е място тук да говоря.

Монархия. Когато Монтескьо[35] казва, че добродетелта е основа на републиката, а честта е основа на монархията, той лъже и народа, и кралете. Сега така може да говори само ситият буржоа, но никак не един философ.

Основата на чистата монархия е енергията на нейния основател, най-силният и най-щастливият от хората, ако под думата щастие се подразбира благоприятното стечение на обстоятелствата. Целта на монархията е самодържавието. Средството за постигане тази цел е централизацията на всички власти в лицето на монарха. Юридическото условие, необходимо за да се използва това средство, се състои в издаването на закона непосредствено от самовластния господар, без участието на други представители или упълномощени от царя, освен секретарите, съдиите и полицията. Гаранцията за успеха на тази форма на управление може да бъде само смъртното наказание (легалното убийство), тъй като при съществуването на обществената анархия (а само при това състояние на обществото е възможна появата на самодържавието) само човекът, който има власт над живота на всекиго, може да поддържа единството на нацията и няма да я остави да се разпадне.

Чистата монархия е съществувала у асирийците. Класически образци на монарси могат да се смятат: Кир, Атила, Чингис-Хан, Тимур и др. Между християнските народи никога не е имало чиста монархия, в пълния смисъл на тази дума. Във всяка християнска страна, която се е стремилa към единство, основателите на династиите са напъргали всичките си усилия да учредят самодържавието, и само това им давало сила да изпълняват задачата си. Всичките те прекрасно са знаели, че смъртното наказание е единствената гаранция на властта им, но на никого от тях не се е допуснало да се ползва от това наказание толкова свободно и последователно, както са правели това изброените азиатски монарси.

Теокрация. Основата на чистата теокрация е религията. Целта, която тя преследва, е развитието на умовете и културата на сърцето, всеобщото единение и мира. Средството за постигане на тая цел е уважението към всичките религии и разяснението на тяхната общност. Необходимото условие за постигане на същата цел се явява личната увереност както на законодателя, така и на народа в действителността и полезността на науките и добродетелите, проповядвани и практикувани от иерарсите и свещенослужителите. Гаранцията за успеха на тази форма на управление е непрекъснатото приближаване на човека към божествените идеали чрез възпитание, обучение, посвещение и най-после, чрез избор на най-добрите от преуспеващите хора.

Азия, Африка и цяла Европа, до изникването на разкола на Ирша, се управляваха с теокрация, от разделянето и разлагането на която се образуваха всичките религии на Египет, Палестина, Гърция, Етрурия, Галия, Испания и Великобритания.

Тази теокрация, подробно описана в свещените летописи на индусите, персите, китайците, египтяните, иудеите, финикийците, етрусците, друидите, келтските барди и даже в скандинавските и исландските саги, е била основана от един завоевател, когото възпяват Рамаян Валмик и Нон в Дионисиадата (описание на похода на Диониса в Индия). Следите от това единство на религиите са се запазили навред, като например: според свидетелстването на Дамис и Филострат, Аполони Тиански[36], съвременник на Иисуса Христа, е водил учени беседи в религиозните центрове на целия свят с жреците на всичките религии, от Галия до Индия и Етиопия.

В сегашно време франкмасонството, което е само костите и скелета на теокрацията, е единствената организация, която има този всемирно характер и която, като почва от тридесет и третата степен, напомнява съвършено малко по личния си състав някогашния интелектуален и религиозен съюз.

Мойсей, който бе посветен в тайните на египетските храмове, в които от времето на Иршовия разкол бе се установил смесеният теократически начин на управление – поиска да спаси няколкото свещени книги, които щели да се изгубят, поради общата умствена и религиозна разпуснатост. И той бил избрал ония свещени книги, в които е била сбито изложена цялата свещена мъдрост, старателно маскирана с всякакъв вид символи и басни. За да постигне именно тая си цел, Мойсей е основал израилската теокрация, издънки на която се явяват: християнството, от една страна и мохамеданството от друга.

Християнските народи никога не са имали теократическо управление, нито в чиста, нито в смесена форма, понеже още от V век християнството се е разделило на няколко църкви, които съперничели помежду си, с явно демократически тенденции. Това обстоятелство е принудило християнските народи да опитат различни форми на управление, като почнали от монархията и свършили с републиката, но не са могли да учредят теокрацията, защото необходимото условие за това се явява единството на църквата, обучението, възпитанието, посвещението и избора на най-достоините във всичките християнски народи, а именно това тяхно единство липсва в тях и не може да го има при сегашния строй. Да се постигне това единство е възможно само като се уважават всички вярвания и се изясняват общите им основи, но това не направиха нито вселенските събори през първите векове на християнството, нито поместните събори, които станаха след разделянето на църквите, без да говорим за папството, което, поради изключителното си политическо положение, можеше да играе само партийна сектантска роля в християнството, която няма никаква прилика с истинския теократически авторитет.

При все туй, индивидуалното и морално влияние на Исуса Христа е толкова голямо и толкова много е проникнато от божествена сила, че даже като се е ограничавало само с пречиштането и оправянето душата и съвестта на отделните лица, можеха да се постигнат големи успехи. Църквата, която е разделена на много враждебни помежду си секти, е безсилна да влияе върху държавните учреждения на Европа, но, при все това, духът на християнството, който се проявява в общественото мнение, всява в народите на Европа непреодолимо отвращение както към веригите на демагога, така и към козните на тирана, и прави невъзможни за християнските народи и абсолютната република, и чистата монархия и всяка друга чиста политическа форма на управление.

Но това, което е невъзможно за християнските народи, е възможно за другите. Африканските и особено азиатските народи, които изповядват исляма, до когато Цариград остане в ръцете на турците, представляват всички условия за учредяването на чистата монархия. Нека не се мисли, че усъвършенстваните оръдия и най-новите способности за водене на войната принадлежали изключително на европейските народи. Всичко това може прекрасно да се приложи и към азиатците и африканците, и не само в редовната война по европейски образец, но и за масово нахлуване, което е свойствено на тия народи. Те чакат само да се намери един енергичен деспот, който да може да ги повдигне и обедини под знамето си. Против Европа, отслабена от междуособните войни, не един милион, а двадесет милиони биха могли, въоръжени и обучени по

европейски, да бъдат изпратени от съединените сили на народите на Африка и Азия, подкрепени от исляма и Китайската империя. Като следва някогашния си път, по бреговете на Африка, Италия и Испания, насочен право към сърцето на Европа, тоя поток от люде може да се хвърли върху нас и да помете всички по пътя си. Общото състояние на европейските работи понастоящем се представлява много по благоприятно за повторението на това нахлуване на „варварите“ и много признаци, явни и тайни, потвърждават възможността на това нахлуване. Враждуващи помежду си, не свързани нито с религиозни, нито с политически връзки, европейските държави биха се превърнали на помощници на нахлулите врагове. Търговците на оръжие биха били готови да ги снабдят с всичко, стига да им се плаща добре. Колониалните разпри и съперничеството на държавите заставяват християнските народи да изпращат на своите бъдещи врагове инструктори и да ги обучават на всичките тънкости на военното изкуство. Нито една европейска държава не би помръднала, за да предотврати тази беда, която би заплашила съседа ѝ, тя би се зарадвала даже на нещастieto му, като предполага, че самата тя е в безопасност. На нея нито на ум не идва, че същата беда, която е връхлетяла съседа ѝ, ще сполети съвременно и нея. Ние виждаме, че понастоящем между всичките „християнски“ държави са се установили съвършено безнравствени, а следователно и неразумни отношения.

Що се отнася до силата, която е способна да подигне против Европа народите на двата съседни материци, то тя ще се появи в неукротимата енергия на някой азиатец или африканец. Такъв владетел няма да се поколебае пред последиците на своя политически принцип. Тогава би се възродила една проста, но твърда монархия, като изпълнителка на волята на съдбата. Ще хвъркнат главите на императорските и кралските фамилии; огънят ще опустоши цели страни; силните „Мира сега“ ще бъдат принудени да се присъединят към войските на чуждоземците. „Варварите“ ще ни отмъстят за варварството на нашата колониална политика, като превърнат градовете ни в купища развалини, залени с кръвта на ония жители, които не ще могат да бъдат пръснати по далечните краища на Азия и Африка. Християнска Европа не ще има вече политическа сила да отблъсне тия бедствия, понеже чистата република и простата монархия са еднакво невъзможни в нея, поради пълната безнравственост на основите ѝ.

По всичките тия причини и по много други, ние ще трябва да потърсим извън политиката една възможна свързка между европейските народи. Сега ще поговорим за учрежденията, които отдавна се мъчат да заменят в Европа основите на чистата монархия или република, т.е. за така наречените представителни учреждения“.

От горното изложение на Сент-Ив д'Алвейдър се вижда, че той предусеща организирането на жълтата раса и насочването и против бялата, за да я унищожи. Той схваща ясно тая възможност, като плод на крайния материализъм и империализъм на стара Европа, без, обаче, да визира изрично, отде ще дойде тоя организатор и дали последният не се крие в лицето на великата вече сила Япония. Проектираното в Париж „общество на народите“ се явява като преграда на тая евентуална опасност.

4. Идеално и осъществимо управление.

Окултна социология - Що е синархия? - Нова България

„Всемирна летопис“, Г. III, кн. 1 (IX. 1923г.), с. 1-4

Най-трудният за разрешение въпрос за народите продължава да е тяхното вътрешно социално и държавно устройство, от което зависи и организацията на международното обществено. Поради войните, които разклатиха издъно основите на държавния живот във всички страни, обществени дейци и политици предприемат всевъзможни експерименти, за да усъвършенстват формите и методите на управлението, та по тоя начин да създадат по-добри условия за съществуване и напредък на народните маси. Обаче, всичките тия опити един след друг пропадат, като затрупват под развалините на политическите кули безбройни народни ценности и блага. Построенията на съвременния социологически емпиризъм не издържат и най-малкия напор на живота. Те рухват в прах за късо време, защото са основани на пясък.

Три са системите на държавна уредба със съответните форми, които, понастоящем, най-много се препоръчват и практикуват в Европа:

1. Демокрация, във форма на конституционна монархия или република с парламент;
2. Социална демокрация, в също такава форма [*като горната*];
3. Комунизъм, във форма на съветска република.

При досегашната обществена структура и трите тия системи, като резултат от философски разсъждения, страдат от един и същи органически недъг: те са неестествени, защото противоречат на законите на живата природа. Някои искат да кажат, че демокрацията, както самата тая гръцка дума означава, била самоуправление на народа, защото чрез изборите, извършвани по правилата на всеобщото гласоподаване, народът упълномощавал свои представители да издават закони, т.е. задължителни правни норми, по силата на които правителствата, излезли из средата на същите представители, са длъжни да уреждат общите работи на държавата. Като оставим на страна неоспоримият факт, че на практика, демократическият режим отдавна и навред е станал една отвратителна пародия на народно самоуправление (съставя се правителство, то произвежда избори с всички средства на властта, спечелва мнозинство в парламента и чрез господството на това мнозинство, само регистрира всички свои мероприятия), може ли да се твърди сериозно, без риск да се даде доказателство за умствена неуравновесеност, че демокрацията е естественият и съвършен начин на управление? Де са образците на демокрацията в природата? Нима необятният организъм на вселената (макрокосмоса), във функционирането и живота, на който има чуден, никога ненарушим ред и порядък, има нещо подобно на човешкото изобретение наречено „демократически режим“? Нима в социалния живот на животните или в растителното царство има нещо, което да наумява, макар и от далеч, тоя плод на човешката политическа мъдрост, който се казва „демократическо управление чрез всеобщи избори“? Нима човешкият организъм (микрокосмоса), тъй великолепно устроен, има нужда от представително управление чрез всеобщо гласоподаване на отделните си органи или клетки, за да функционира правилно, т.е. човек да бъде здрав, продуктивен, умен и добър? Нищо подобно: в природата не се среща нито един пример, който да е послужил за прототип на човешкото политическо произведение, известно под името „демократи“^[37]. Пък и изборната процедура на всеобщото гласоподаване (suffrage uliversal^[38]) е чиста политическа мистификация, една пъстра тълпа, наречена „избирателно тяло“ и съставена от най-разнообразни елементи, първо, по ум, сърце и воля, т.е. по съзнание за материални правоотношения и

професионални способности, но обединена само по своята възраст (пълнолетието), избира за свои мандатери^[39] в Народното събрание (камарата на депутатите или камарата на общините) ония лица, които са посочват в кандидатни листи от политическите партии, сиреч от групировки, вдъхновявани от политическа демагогия и от лични интереси, без да се позволи даже да се разсъждава за умствените способности, характера и намеренията на отделните кандидати. Това е организация на най-модерния начин на изборното производство, даже и при излюбената система на съразмерното избиране. Нима може в такъв случай да се поддържа добросъвестно, че чрез такива избори може да се изрази действителната народна воля за нуждите на цялото общество и за начина, по който трябва да се управляват държавните работи? Ни най-малко: резултатът от подобни избори – без да говорим за постоянната злоупотреба с изборната свобода, която всякога ги фалшифицира – е едно чудовищно извращение на действителността. Следователно и теоретически, и на практика, демокрацията не е един естествен или идеален начин на управление. Затова именно всичките стари демокрации, и най-прочутите, са загинали, а новите са донесли и донасят на народите само вътрешни кризи и сътресения: войни, разрушения и бедствия.

Но ако демокрацията не издържа критика на теория, а, в приложението си, не държи сметка за разпределбата на народа на съсловия и класи, които показват, че имат противоположни икономически интереси и искания, то социалната демокрация, която се явява на сцената като по-висша форма на обществен строй, със съответната форма на държавна уредба, се предназначава от привържениците ѝ като панацея, способна да изцери всички социални и държавни недъзи. Тя изхожда, както се знае, от предпоставката, че съществува непримирим антагонизъм между капитала и труда, че първият, който е оръдие на буржоазните класи, потиска втория, като средство за живот на работните класи. Оттук и така наречената „класова борба“, за успеха на която, в полза на пролетарията, се издига лозунга на неговото обединение, за освобождение от „веригите“ на капитала, за завземане на политическата власт, за „диктатура на пролетарията“ и за мн. др. цели, посочени в речника на социалистическата фразеология. В основата, следователно, на социалната демокрация лежи един икономически принцип: равномерната разпределба на материалните блага между всички съсловия и класи, от които се състои даден народ. Обаче, няма нищо по-лесно от това, да се събори пясъчната пирамида на тая социалистическа идеология. Теорията на немския еврей Карл Маркс отдавна претърпя фиаско и сега вече никой не вярва на нея. Икономическо равенство е невъзможно в света. Докато хората се различават по своите природни качества и способности и по степента на своето развитие – а това ще бъде вечно – дотогава и резултатите от човешката дейност в разните области на производството ще бъдат различни. Изобщо, самият принцип на равенството, взет самостоятелно, е принцип на анархията и застой, и за това той нито е мислим, нито е приложим. Никъде в природата не съществува равенство, а се наблюдава постоянна конкуренция и надпреварване. Това е, впрочем, и смисъла на прогреса. Следователно, и в икономическия живот никога няма да настъпи момент, когато ще може да се реализира тая *via desideria*^[40] или, по-право, тая празна мечта на социалната демокрация: равномерното разпределяне на материалните блага между хората. Тоя материалистичен принцип е едно недомислие. Той е и постоянно опровергаван от живота. Обединението на пролетарията от всички страни или така наречените „интернационали“ – първият, вторият и две и половиният – фалира при най-важния си изпит: „интернационалите“ не само не предотвратиха великата европейска война от 1914 до 1918 г., но дори се биха юнашки едни срещу други. По-ядовитата ирония над безсилието на марксизма не би могла да се очаква. Но не само в международните

отношения се констатира немощта на социалната демокрация: това е също така вярно и във вътрешното управление на държавите. Така, във Франция, дете покойният Жан Жорес^[41] се бори храбро с двата народни врагове – клерикализма (духовенството) и милитаризма (военщината)^[42] – и все в името на пролетарския идеал, социалната демокрация не престава да е един от стълбовете на французката аристократическа олигархия; в Англия прословутата „лейбър-парти“^[43] не се стеснява да се проявява като мощна крепителка на управлението на лордовете с тяхното едро землевладение и индустрия, а в Германия същата партия, начело със сегашния председател на републиката, поддържа управлението на една дегизирана монархия с всичките прелести на железния милитаризъм. За българската социална демокрация не би трябвало и да говорим: известна под името партия на „общоделците“ или „широките социалисти“, тя е една миниатюрна буржоазна група, годна за всички компромиси^[44] и за всички цели, но без да може да подтикне нито на йота обществения прогрес или поне да подобри колко-годе положението на работничеството.

Третата форма на социално устройство – комунизма – колкото и да е примамлива на пръв поглед за идеалистите, също така противоречи на великите и неизблеми^[45] закони, които регулират развитието на човечеството. Ние и друг път на страниците на това списание^[46] сме разглеждали доста обширно принципите и методите на това движение. Обаче, откогато светът видя на дело да се приложат тия принципи и методи – в Русия – не остана нито помен от основите на комунизма, тъй както той се излагаше на теория правото на частна собственост не само не изчезна, за да се замени с общинна (комунална) собственост, но се възстанови, капиталът не само не се премахна, но се въведе като неизбежно условие във всички разклонения на стопанството, а милитаризмът процъфтя като никога досега. Това е така нареченото „стратегическо отстъпление“ пред напора на буржоазията. И методите, с които отначало възтържествува тая социална демокрация с максимална (болшевишка) програма си останаха същите: насилието проявено по всички тиранически начини, се приложи и прилага като обикновено средство на властта. За никаква свобода на мисълта и за никакви граждански правдини не може да става и дума. Но такъв червен „комунизъм“, който обезличава и унищожавя човека, комунизъм на безправие, безредие и робство, не може да създаде едно здраво и напредничаво общество, колкото и нови „конституции“ да се пишат за тая цел.

Единствената идеална форма на човешко общежитие остава бялата братска комуна, т.е. задругата, основана от Великия Учител на човечеството, Христос. За нея ние много пъти сме говорили и писали в това списание^[47].

Тя е израз на духовно сродство и единение и следователно, напълно отговаря на основния закон в природата: законът за любовта и братството. А формата на държавна уредба, която кристализира в себе си белия комунизъм, е синархията. Христовото общежитие е, преди всичко, враг на всякакъв материализъм, на всякакво насилие и на всякакъв милитаризъм. Основата му е: пълната свобода на ума, сърцето и волята, а принципите му са: Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената истина. Връзката между членовете на бялата комуна черпи силата си в тия принципи. Средствата са: безкористния труд и взаимопомощта, а Целта е: духовното усъвършенстване на личността, обществото, народа и човечеството. Съвременните монетни знаци не са и не могат да бъдат цел на бялата комуна, а са само едно неизбежно, при сегашния строй, временно условие за производителен труд, поради

което в нея не съществува стремеж към икономическо равенство: то е естествен резултат от братския и съвместен живот, труд и работа.

От всичко това е ясно, че в противовес на съвременната политическа социология, която е плод на априорни метафизически теории, ние изтъкваме важността на окултната социология, която единствено ни дава най-точни знания за идеалното устройство на обществото, народа и човечеството. Истинската социална държава трябва да бъде основана върху стриктното съблюдение на биологическия принцип, а следователно на физиологическия закон, който управлява живота на човека, разгледан като жива социална клетка. Самият човек е един колективитет от физически клетки и духовни способности, които са свързани помежду си, живеят хармонично, като едните образуват различните органи на човешкото тяло, а другите - духовния мир на индивида. Известният французки окултист Папюс (псевдоним на д-р Жерар Анкос 1865-1916) ето как излага психологическото устройство на човека в едно свое, неотдавна излязло, съчинение^[48].

„Според всичките науки, човекът е една синтетизирана троичност в едно прекрасно единство. Човекът, както твърдят старите мъдрци на античния Египет, както са поддържали особено кабалистите и херметическите философи, както заявява и апостол Павел, е троен и един, образ и подобие на Твореца, на божествения Христос, чиято човешка форма изразява закона. Физическо тяло, душа и дух – това е троичността в устройството на човешкото същество. Човекът е истинският Малък Свят, Микрокосмоса, като възпроизвежда в себе си всичките закони на вселената. И Клод де Сен-Мартен (1743-1803) има право като казва, че всякога трябва да си обясняваме природата чрез човека, а не човека чрез природата.

Земята, върху която се намираме, има дванадесет движения, три от които са най-важни:

1. Обръщане около себе си, в едно денонощия (24 часа), което може да се счита като едно лично движение, придружено от един спътник – месечината;
2. Обръщане около слънцето, в една година (365 дни и нещо). Това е личното движение на цялата планетна система, в която Земята играе ролята само на халка. Това е – ако ни бъде позволен този израз – социалното планетно движение;
3. Най-сетне, движението заедно със Слънцето и цялото негово шествие към съзвездието Херкулес. Това е движение, в което нашата бедна Земя изчезва почти съвършено като фактор и, в което Слънцето играе, на свой ред, роля на проста халка.

Всичките тия закони на Големия Свят, Макрокосмоса или вселената, са открити за нас при изучаването на микрокосмоса или човешкото същество.

И наистина ние намираме в човека:

1. Лично движение, в което индивидът живее според своята воля и упражнява свободата си: това е образа на въртенето на земята около себе си. Туй движение е резултат от едно противопоставяне на човешката воля на общия ход на нещата около него и изисква голямо доброволно напъгане, подкрепено с много изпити;

2. Общо движение, в което човекът се губи като индивидуален фактор: той става просто един социален фактор, чиято работа е повече или по-малко полезна на общността, според това, което е той: цяла машина или само една пружина в машината. Това е образа на годишното движение на земята, което се характеризира за човека чрез съществуването му в едно материално въплътяване;

3. Най-сетне, съществува движение на цялото човечество във всичките полета на въплътяването, дето всяко човешко същество е само един фактор в хода на еволюцията на вселената. Това е образа на вървежа на слънчевата система към съзвездието Херкулес и се характеризира за човешките същества чрез циклите на много съществувания с превъплътяване.

От тия три съществувания, много малко човешки същества реализират първото: те не се тревожат за личната си еволюция, те претърпяват пасивно всички външни натиски; това са машини, облечени в човешки форми, но не и освободени същества. Те могат да се нарекат „много мъртви между малцина живи“.

Животът, за тия същества, е всецяло съсредоточен в неговите външни форми, хубави дрехи, почитане на околните, украшения за мъжете и скъпоценности за жените, но нищо вътрешно, нищо, което е реално живо; това е гробница, която се съзира от оногова, който знае да гледа, но не е едно истинско човешко общество в свързка с невидимия свят.

В действителност, единственият истински живот е вътрешният; той минава далече от света или по-скоро, светът е само външна опора на това живо и постоянно общение между нашето съществуване и невидимия свят“.

По-нататък д-р Анкос, тоя проникателен издирвач на скритите човешки сили, изтъква, какво е предназначението на човека в отношенията му към нему подобните, т.е. в социално отношение, и дохожда в своя анализ до логическото заключение за устройството на обществото въз основа на синархическия принцип. Той казва:

„Ако минем в астралното поле, човешката индивидуалност изчезва със социалния живот. Човекът не е вече в природата само една машина, за да фабрикува разни чувствования и астрални сили, от които природата има нужда. Човешкият план, в тоя случай, е просто един център на необходима еволюция, за да създава благоразумие, милосърдие, активност, разумност и един сбор от сили, от които имат нужда гениите, които управляват човечеството. Всяко човешко същество, което престава да изпълнява ролята си на обществена брънка, става излишно и минава в друго поле. Това е незабавната полза от уволнението на чиновниците и от непроизводителното безделие на аристокрацията. Богатият, който минава времето си с окичване на салона си със скъпи предмети, да облича лица от женски пол със скъпи рокли и да ги заключва като драгоценни камъни всред скъпи мобили и в нарочно построени за това къщи, тоя човек принася голяма социална полза: той поддържа живота на цяла тълпа спътници, посветени на занаятчийската професия на лукса, от сарафина, който разиграва тоя богаташ, до малката работничка, която бродира деликатните ризи на жена му. Прочее, погрешно е да се мисли, че така нареченото висше общество не служи за нищо.

В този отдел – свършва д-р Анкос – трябва да се изучи социалното устройство и организацията на обществата, според синархията /сравни: Сент-Ив-Д'Алвейдър/, като идеал за постигане“.

Думата „Синархия“ на гръцки значи синтетическо управление, т.е. управление, основано на съвкупността на физиологическите и духовни функции в организма, физическото тяло на човека се състои от три главни части: глава, гърди и корем. Главата съдържа мозъка, който е инструмент на ума, гърдите съдържат белия дроб и сърцето (центъра на кръвоносната система), а коремът – храносмилателните органи. С помощта на последните човек възприема и преработва храната, а следователно, на тях е възложена длъжността да поддържат икономически цялата му телесна машина, на кръвоносните органи – длъжността да пренасят и пречистват кръвта, сиреч да набавят силата, необходима за движението на машината, а на главния и гръбначния мозъци е възложена длъжността да управляват тая машина, следователно, те упражняват властта в човешкия организъм. От окултно гледище, понеже човешкото същество е троично, то човешките тела са три: физическо тяло (тяло на физиологическите действия), астрално тяло (на чувствуванията и желанията) и етерно тяло (духовно). Според окултния метод – аналогията – това, което е вярно за човека, вярно е и за обществото: на корема на човека, т.е. на храносмилателните му органи, съответстват в обществото на трудещите се (производителните) съсловия, които създават благосъстоянието на народа; на дихателните и кръвоносните органи съответстват хората на силата (военно-административните и съдебните органи), а на органите на нервната система (главния и гръбначния мозък със симпатическия нерв) съответстват хората на ума, знанията и волята (интелектуалните органи). Действието на всичките тия органи е напълно аналогично с онова на физическите органи в човешкото същество. Следователно, за да се уреди идеално едно общество и за да се установи най-подходната форма на държавно управление, достатъчно е да се приложи точно закона, който установява и регулира устройството на човешкия организъм. Само тогава обществото може да живее съвършено естествено и държавата да се управлява съгласно закона за еволюцията^[49].

Тази троична синархия е съществувала преди повече от 32 века, в царуването на Рама. Той е организиран своята пространна империя според тоя природен или божествен закон, като е имал предвид устройствената троичност на космическия човек, която отговаря на херметическото правило: „каквото е горе, такова е и долу“. Сент Ив д'Алвейдър (1842-1909) ни дава и описание на синархическата организация на едно село Алдея в империята на Рама. Тя се състояла от три съвета: първият се казвал Раясом, подобен на съвременния Министерски Съвет, който е имал за цел да усъвършенства интелектуалния, моралния и духовния живот на Алдея. Той съставлявал мозъка и сърцето на синархическата комуна. Вторият съвет се казвал Телаари и се занимавал с гражданския и юридически живот на Алдея. Третият съвет се наричал Шарраф и управлявал материалния и икономически живот на Алдея. Очевидно е, че троичността на човешкия организъм е била напълно спазена от тоя цар на древността, който е управлявал щастливо своя народ преди 8600 години. И това управление е било основано на трите велики духовни принципи: Мъдростта, Любовта и Истината. Нима е невъзможно да се приложи и в устройството на съвременното общество същата проста и естествена синархическа система, за щастieto и благоденствието на всеки народ поотделно и на всички народи заедно?

И у нас, в България, структурата на обществото е напълно благоприятна, за да се въведе синархическото управление, след като узреят и се изпитат условията за комуналния

живот в духа на Христовите принципи. Цялото производство, извършвано сега от работния народ на началата на частната собственост, може да даде най-големи и най-плодотворни резултати, ако се извършва общинно, на началата на колективната собственост. Общността на имота, средствата и оръдията на производството ще наложи неизбежно и комунизирание на труда. В такъв случай, формата на управлението и осъществяването му ще бъде едно от най-лесните: без да се засяга дори сегашната конституционно-монархическа форма, принципите и същността на която са изложени във всеки учебник по конституционното право¹⁵⁰, едно трикамерно съветско управление би съответствало на главните изисквания на синархията. Подробностите на това идеално и осъществимо управление у нас ще бъдат изложени в специална статия. Ако това стане по посочения от нас мирен, еволюционен път, съвременните политически партии, които като хибридни и ефимерни творения на безидейни личности, са врагове на общественото развитие и благосъстояние, ще изчезнат безследно, защото са излишни. Тогава българският народ, толкова дълбоко терзан от едно користолюбиво и политиканстващо духовенство и от разни други обществени паразити, ще си отдъхне спокойно, освободено от старите криви понятия и покварени нрави, и ще закрачи смело и решително в пътя на новата култура. Само по този начин ще може да се създаде Нова България. Тая държава модел, каквато може и трябва да бъде България, ще достигне максимума на народно благоденствие, величие и слава, защото нейните жители, като напуснат своите душевни и физически пороци (себелюбието, себепоклонството, алчността, завистта, омразата, интриганството, лъжата, клеветата, кражбата, разврата, взаимната изтреба, месоядството, употребата на спиртни питиета, лукса и пр.) ще се вдъхновяват и ръководят само от взаимна любов и преданост, от себеотрицание и самопожертване, ще водят естествен, чист и свят живот (растителна храна, безалкохолни питиета, честност, мъдрост и доброта), ще бъдат здрави и дълголетни и с този свой начин на живеене, труд и работа за общо благо ще образуват от родината си едно огнище на висока култура, към което неудържимо ще гравитират всички околни народи. Тогава и войните ще станат един печален анахронизъм.

Нека българите първи дадат на света този образец на истинско обществено устройство и на съвършено държавно управление!

5. Синархия на практика.

Приложението ѝ в България- Международната организация

„Всемирна летопис“, Г. III, кн. 2 (X. 1923), с. 31-33

Нашата идея за коренно преустройство на България в социално и държавно отношение прави, според получените отзиви, впечатление на материалистите с рутинерни схващания, като един недостижим и невъзможен блян, а на някои крайни окултисти, като един опортюнистически компромис със сегашната конституционно-парламентарна форма на държавно управление. И едните, и другите се нуждаят, както се вижда, от едно късо обяснение.

Не е никак чудно мнението на съвременните български материалисти: в продължителното си общуване със сегашната обществена и държавна форма, те тъй силно са се сраснали с нея, че един крут volte-face [51] към новото струва им се за невъзможен и дори рискован и опасен. Те приличат на затворници, които сега се извеждат на силна слънчева светлина. Естествено, тяхното зрение е твърде отслабнало в дългогодишния духовен мрак и се изисква време, за да се приспособи то към новите условия на живота. За това те трябва да се привикват постепенно на тия условия, докато прозрат истината и се укрепят здраво в нея. Тогава, нека бъдат уверени, синархическата форма на социално и държавно устройство ще им се види като напълно естествена и даже ще се удивляват, от отличните резултати, които ще се получат, как те не са знаели и не са практикували досега това спасително средство за народно благоденствие и всестранен напредък.

Почти същото обяснение трябва да се даде и на хората от противоположния лагер, т.е. на ония наши съмишленици, които желаят да снемат отведнъж небето на земята и затова, нямат търпение да чакат прилагането на синархическата система по еволюционен начин. Грешката, в случая, е едновременно принципиална и тактическа. Развитието на всеки жив организъм върви постепенно, по етапи. Нито човекът, нито животните, нито растенията създават потомство още в детинския си период. Трябва да се поникне, да се възрасти, да се разцъфти и след това да се завърже плод. Същият закон действа и в развитието на обществения организъм: почва се от старата форма и постепенно се върви към новата. Първата бавно се преобразява, за да създаде органите на новата. Скоковете и резките промени са недопустими в природата. Ето защо съвременната конституционно-монархическа форма може дори да изиграе една полезна роля в процеса на преустройството, а именно, като едно звено между старото и новото. Па и учителите на човечеството нееднократно са твърдели, че отживели времето си форми, които не вредят на новите зародиши, могат да си останат, докато животът наложи своето.

След тези някои разяснителни бележки пристъпваме към предмета си: как би могла да се приложи синархията в България при сегашните условия на живота? Според нас, това е най-лесната задача за разрешение. Съгласно Конституцията, България е наследствена и конституционна монархия, с народно представителство. В същия основен закон е прокаран принципа за разделението на властите: законодателна, изпълнителна и съдебна. Първата принадлежи на държавния глава и народното представителство, шеф на втората е тоже държавният глава, от чието име и под чийто върховен надзор действат всичките ѝ органи, а третата власт, във всичката ѝ ширина, принадлежи на съдебните места и лица, които действат пак от името на държавния глава. Законодателната власт се осъществява от една Камара, изпълнителната власт от десет „върховни правителствени уредби“, наречени Министерства, с общо тяло Министерски Съвет, а съдебната власт - от общи, три-инстанционни съдилища. При тая конституционна организация може ли да се приложат главните принципи на синархията и как?

Ако си припомним физическото и психологическо устройство на човека, което описахме в статията „Идеално и осъществимо управление“ [52], ние бихме могли да препоръчаме да се реформира най-напред изпълнителната власт у нас, понеже тя е активният фактор в живота. Това може да стане по следния начин: при всяко от съществуващите сега десет Министерства да се образува по един съвет от техния ресор: при Министерството на Външните работи – един дипломатически съвет, при

Министерство на Вътрешните работи и Нар. здраве – един административно-полицейски съвет и един медицински съвет, при Министерството на Народното Просвещение – един учебен съвет, при Министерството на финансите – един финансов съвет, при Министерството на Войната – един военен съвет, при Министерството на Търговията, Промислеността, и Труда три съвета: търговско-индустриален, занаятчийски и работнишки, при Министерството на Земледелието – Земледелски съвет, при Министерството на Общ. сгради, Пътищата и Благоустройството – инженерен и архитектурен съвет и при Министерството на железниците, Пощите и телеграфите – един железничарски и един телеграфо-пощенски съвет. Личният състав на всичките тия съвети да се образува по избор от всички длъжностни лица или от членовете на всички свободни професии, които припадат към респективното Министерство, с право да решават всички принципиални въпроси от своето ведомство. Тия решения ще се привеждат в изпълнение по административен или законодателен ред от надлежния министър. Така цялата инициатива по управлението на всяко Министерство минава всецяло в ръцете на най-заинтересуваните – неговите чиновници или неговото съсловие, защото само те са, които най-добре разбират нуждите си и знаят средствата за тяхното задоволяване. Министърът остава само като един ръководител на работите и изпълнител на съветските решения. А общото тяло – Министерският съвет – централизира в своята област на действие всички решения и като ги хармонира, дава им надлежния правилен ход. Наистина, и понастоящем функционират при някои от Министерствата съвети, но техните решения нямат задължителна сила за шефа на Министерството. По горния начин изпълнителната власт става съветска, т.е. народна.

Специално за съдебната власт, както тя сега е организирана у нас, няма да говорим, защото във всъщност, тя е един клон от изпълнителната власт, а не е автономна. Ще се спрем на законодателната власт. Тя е устроена у нас по едно-камерната система. Опитът на учредителите в 1-то Велико Събрание да приложат двукамерната система, като създадат Сенат, не успял, поради либералните тенденции на тогавашното мнозинство, па и опитите на някои съвременни политици да прокарат; преди десетина и повече години, чрез изменение на Конституцията, учредяването на втора камара, с цел уж да парализират увлеченията на Народното Събрание, също пропаднаха, поради общия повик в печата против консервативността на това учреждение – Сената[53].

Няма съмнение, че при досегашната парламентарна практика у нас Народното Събрание отдавна е изменило на своето предназначение: то нито се образува според истинската народна воля – защото последната никога не е била свободно и напълно изразена – нито е функционирало като действително законодателно тяло, а е прокаряло само волята и желанията на министерските кабинети. При тоя законодателен и парламентарен фалит у нас, крайно необходимо е да се раздели тая единствена наша Камара на три:

I. - Върховен съвет, който да събере в своя състав интелектуалния елит на българския народ: представителите на науката и изкуствата. Тая камара ще олицетворява и изразява ума на нацията и следователно, ще бъде духовния ръководител в държавата.

II. - Съдебно-административен съвет, който ще се състои от представители на магистратурата, войската и полицията. Тая камара ще олицетворява и изразява моралната и физическата сила на нацията, и следователно, ще бъде регулатора на държавната дейност.

III. - Стопански съвет, съставът на който ще се образува от представителите на всички производителни, трудещи се съсловия: земеделци, търговци, индустриалци, занаятчии и работници.

При тая три-камерна съветска система отеднаж личи отсъствието на професионалните политици, които са по настоящем едно зло за развитието и благоденствието на народа. Политическите партии, в сегашната им форма и устройство, биха станали в такъв случай съвършено излишни.

Относително избора на членове трите съвета трябва да се предвидят ред условия, съобразно изискванията и функциите на всеки от тия съвети. Целта ще бъде да се даде едно вярно отражение на нацията, точно според психологическото и физическо устройство на човека, resp. на обществото; умът, сърцето и волята (интелектуалните органи) да се представят във Върховния съвет, дихателните, и кръвоносните органи – в Съдебно-административния съвет и храносмилателните органи – в Стопанския съвет. Във всеки от тия съвети Министерският съвет внася за одобрение и приемане изработените от него в окончателна форма решения на съответните съвети при отделните Министерства. По тоя начин ще се премахнат всички причини и условия за гражданска, селска или военна диктатура, защото целият процес на законодателството и администрацията на държавата ще се базира на естествения, биологическия закон на развитието. А Конституцията, която трябва да се ревизира изцяло в горния смисъл, ще предвиди подробностите.

Е добре, не е ли явно, че въвеждането на синархическата система на управление, толкова идеална и желателна зарад нейните възвишени блага, е бърже и лесно осъществимо у нас? Не е ли очевидно, че сегашната социална и политическа анархия ще се премахне по тоя начин – чрез създаване на едно професионално представителство в най-съвършена форма без участие на политиците в сегашния калибър? И, което е още по-важно, освободени от егоизма и фаворитизма, предадените всецяло на общите интереси на народа членове на трите камари ще служат изключително на висшите добродетели, чрез едно съревнование, което ще бъде най-хубавото украшение на техния характер и на тяхната дейност. Мероприятията, които ще се изработват и узаконяват ще носят печата на знанието, опита във всичките области на личния и обществен живот, а няма да се проникват от никаква партийно-политическа тенденция. Та ние ще достигнем да имаме едно образцово законодателство и една справедлива администрация, ръководена от истината, мъдростта и любовта. И в постоянното усъвършенстване на личностите и институциите с помощта на синархическото управление ние ще намерим гаранцията за трайно благоденствие на народа и за ненарушимата вътрешна и външна безопасност на държавата.

По аналогия, държавното управление, устроено според принципите на синархията, може да ни даде образец и за устройството на международното общезитие. След ужасните кръвопролития, на които бяхме свидетели особено от 1914-1918 г. ръководителите на човечеството съзнаха нуждата от учредяването на един международен орган, който да изравнява евентуалните спорове между държавите. Такъв орган е известното Общество на народите, Съветът, на който заседава в Женева – Швейцария. Това е едно рудиментарно^[54] начало на по-висшата синархическа форма на управление на човечеството. Последната предполага коренна промяна на сегашните междудържавни и международни отношения. Съвременните политически и

митнически граници, първите неестествени от национално гледище, вторите излишни, трябва да изчезнат. Човечеството е един по-висш социален организъм. Христовият принцип е: „всички хора са братя“. Това значи, че не може да има различие или предпочитане в правата и задълженията на отделните народи помежду им. Всеки народ, като физическо колективно тяло, живее в един кът на земята, но неговото астрално и духовно същество е в неразривна връзка с ония на другите народи. Човечеството, следователно е един грамаден физически и духовен организъм, животът на който е подчинен на едни и същи закони. Благоденствието и радостите на един народ се отразяват на другите, както и злата участ и страданията са взаимни. Няма народ, който да не изпитва успеха или нещастията на другите народи. Всички са свързани в една жива верига и се движат в един магнетически кръг. От това именно произтича и нуждата от общочовешка организация, за да се постигне взаимнопомощта и благо на всички. От физиологическо гледище, общочовешкият организъм има същите органи, както и човешкото тяло. Така например българският народ съставлява черния дроб на човечеството, той има най-твърда и издържлива консистенция, той изработва жлъчката и пречиства нечистата кръв. Тия негови функции се изразяват в характера му. Другите народи поотделно или на племенни групи съставляват другите съответни органи. А всичките образуват тялото на човечеството.

От само себе си се разбира, следователно, че същата синархическа система трябва да се приложи и в международната организация. Една три-камерна съветска система (интелектуален, съдебно-административен и стопански съвет), с постоянно действие, трябва да се приложи и в международния живот. Но това ще стане – надеем се, в недалечно време – когато у народите и техните управници се пробуди съзнанието за великите принципи на любовта и братството, прогласени от Христа. Сега настъпва времето на най-новия завет: Приложението на Божествената Любов, възвестена преди 2000 години, от Учителя на човечеството. Нека всички послужим, с всичките си сили, на този най- висок идеал!

[1] Трета книга на царете 17:2 -17- пророк Илия Тесвицеа.(б.а.)

[2] Ликург е спартански законодател (700 г.пр.н.е.–630 г.пр.н.е.).

[3] Питагор (570 пр.н.е.–495 пр.н.е.) е древногръцки математик и философ, създател на религиозно-философската школа на питагорейците.

[4] Солон живее в Атина (ок. 634 - 559 г.пр.Хр.). Известен е преди всичко като законодател, пише елегии и ямби на политически и социални теми.

[5] Нума Помпилий (на лат. Numa Pompilius) – според легендата, втори цар на Древен Рим. Управлявал от 717 до 673/672 г. пр.н.е.

[6] Numa Denis Fustel de Coulanges (1830-1889) – известен френски историк.

[7] Древният град.

[8] Marie Joseph Alfred Croiset (1845-1923) – професор по класическа филология.

[9] Древните демокрации.

[10] Elements de droit constitutionnel [Елементи на конституционното право]. (б.а.)

[11] Томас Удроу Уилсън (1856-1924) е 28-ият президент на Съединените щати.

[12] Държавата.

[13] Georg Jellinek (16 юни, 1851, Лайпциг - 12 януари 1911, Хайделберг) – немски общественик, юрист.

[14] Правото на модерната държава.

[15] Леон Дюги (1859-1928) е един от водещите френски учен по административно право.

[16] Otto Friedrich von Gierke (1841-1921) – немски юрист, професор по история на правото и гражданското право.

[17] Hugo Preuß (1860-1925) – немски юрист и либерал.

[18] Мисията на истинските работниците.

[19] Мисията на евреите.

[20] Мисията на Суверените.

[21] Платон (370 г.пр.н.е.–347 г.пр.н.е.) е древногръцки философ, математик, ученик на Сократ, автор на философски диалози и основател на Атинската академия, която е първата институция за висше образование в Западния свят. Наред със своя учител Сократ и с ученика си Аристотел, Платон поставя основите на Западната философия и наука.

[22] Остракизъм е метод за политическа борба, въведен от Клистен (570 г.пр.н.е–507 г.пр.н.е). Всяка пролет Народното събрание на Атина (еклесия) при кворум не по-малко от 6000 души взима решение да изгони или не някой опасен за демократичния ред на полиса гражданин.

[23] Орфически мистерии – тайни, религиозни обреди, свързани с култа към Орфей и системата от философски възгледи, наричана по неговото име Орфизъм.

[24] Делфийският оракул е един от най-важните оракули в античния свят, който прави своите предсказания и пророкувания при храма на Аполон в Делфи, построен на склона на планината Парнас.

[25] Елевзински мистерии('Ελευσίνα Μυστήρια) се наричат ритуалите в чест на Деметра и Персефона, извършвани в Елевзина, град в Атика на около 20 км североизточно от Атина.

[26] Амфиктион (гр. Αμφικτύων, Amphiktyon) е в древногръцката митология син на Девкалион и Пира.

[27] Молóх (вокализирана версия на семитското מלך, м-л-к, семитски корен със значение „цар“) е западносемитски бог на слънцето и изпепеляващата сила на огъня, на който служели и принасяли в жертва деца амонците, а по-сетне и други западносемитски народи. Жертвоприношенията се правели, за да се обнови силата на слънчевия огън, като за целта жертвите били хвърляни в силно нажежените ръце на статуята на бога.

[28] Нумидия е антично берберско царство, а по-късно - римска провинция на северния африкански бряг между Мавретания и Картаген; обхваща части от днешен Алжир и Тунис. Била населена предимно от берберски племена, разделени на 2 основни племенни групи - масиле в Източна и масесиле в Западна Нумидия.

[29] Етрурия е голямо държавно обединение на етруските, което обхващало обширни територии от Средна и Северна Италия между реките Арно и Тибър, както и част от Кампания.

[30] Учение на древногръцкия философ скептик Пирон (360 г. пр.н.е.–около 270 г. пр.н.е.), който отрича възможността да се познае истината и затова препоръчва хората да се въздържат от даване на оценки и вземане на решения.

[31] Луций Квинций Цинцинат (519 пр.н.е. ; † 430 пр.н.е.) е римски политик, консул през 460 пр.н.е. и диктатор през 458 пр.н.е. и 439 пр.н.е.

[32] Луций Корнелий Сула Феликс (ок. 138 пр.н.е.–78 пр.н.е.) е римски държавник и военачалник. Избран е за диктатор през 82 пр.н.е. и за консул през 88 и 80 пр.н.е.

[33] Гай Юлий Цезар (100 пр.н.е. или 102 пр.н.е.–44 пр.н.е.) е римски пълководец, политически лидер и писател, и една от най-влиятелните личности в световната история. Цезар изиграва важна роля в трансформацията на Римската република в принципат.

[34] Вероятно от emporium (средн. лат. от др.гр. emporos „търговец“) – управление на търговското съсловие.

[35] Шарл дьо Монтескьо е френски писател, юрист, социолог. Макар и успял романист, Монтескьо преди всичко е известен в историята като историк – философ и държавен мислител.

[36] Аполоний Тиански е древногръцки философ, неопитагореец. Роден е в планинската местност Тиана, в Кападокия, Мала Азия. Годините на неговото раждане и смърт са неясни и варират от 3 г. пр.н.е. до 98 г. Това което се знае със сигурност е, че той е съвременник на Исус Христос. Роден е в заможно семейство и отрано се увлича от философия.

[37] От англ. *democracy*.

[38] От фр. *Всеобщо избиращелно право* – това като принцип е заложено в правата на всеки гражданин в условията на демокрация. Фразата е бил използвана от Дидро през 1765, в смисъл на „единодушие“, последвана от Гизо през 1828 г., в смисъл на „право на глас, определени за всички избиратели“.

[39] От фр. *mandater* – делегат, депутат.

[40] *Desideria pia* (лат. сентенция) – хубави желаниа, които обикновено остават неизпълнени. „*Pia Desideria* или искрено желание за богоугодно реформиране на истинската евангелска църква“ е заглавие и на излязлото през 1675 г. писание от Ф. Я. Спенер. То съдържа програма за реформи в църквата на Пиетизма.

[41] Жан Жорес (1859-1914) е френски философ, историк и преподавател, деец на френското и международното социалистическо движение, борец против колониализма, милитаризма и войната. На 31 юли 1914 г. е застрелян от френския националист Раул Вилен.

[42] Още по темата в „[Живот за Цялото](#)“ от Учителя – главата Четирите учения.

[43] Лейбъристката партия (на английски: Labour party, в превод: Работническа партия) е политическа лявоцентристка партия в Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия. Тя е една от трите основни партии в политическия живот на кралството.

[44] „Конгресът на свещениците бе приветстван от Съюза на основните учители, чрез г. Д. Негенцов (широк социалист), който най- сърдечно предложи учителството и свещеничеството да тръгнат ръка за ръка за обща духовно-просветна дейност между народа. След 25-годишна раздяла, учителство и свещеничество наново си подават ръка за работа между народа ". (Из вестниците) (б.а.)

[45] Стар. – непоклатими, непоколебими.

[46] Вж Всемирна Летопис, год. I, кн. II (месец май 1919 г.) статията: Болшеvizмът като идейно движение. (б.а)

[47] Вж. статията ни: Новото човечество – фалитът на старите идеи – белият комунизъм. („Всемирна Летопис, год. II, кн. I-II). (б.а.)

[48] ABC Illustre d'Occultisme. Premiers Elements d'Etudes des grandes traditions initiatiques, стр. 198 и след. Вж. по същия въпрос и редицата статии в отдела Кабала (I год. на Всем. Летопис). (б.а.)

[49] Вж. подробно изложение на системата на Сент-Ив-д 'Алвейдър във Всемирна Летопис, год. I, кн. I-III. (б.а.)

[50] По тия въпроси препоръчваме особено популярно обществено-административно списание „Гражданин“, издавано под редакцията на проф. Д-р С. Киров и Ив. Толев, София, 1904 г. (б.а.)

[51] Тотална промяна на позицията, обратен завой.

[\[52\]](#) Всемирна летопис, год. III, кн. I. (б.а.)

[\[53\]](#) Вж по тоя предмет статията: „Потребен ли е Сенат у нас?“ от Ив. Толев в сп. „Задружен труд“, год. I (б.а.)

[\[54\]](#) Рудиментарен – зачатъчен, начален.